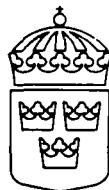

Regeringens proposition 1994/95:113

Ändring av avtalet om Europeiska ekonomiska
samarbetsområdet (EES-avtalet): System för garanti
av insättningar

Prop.
1994/95:113

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 10 november 1994.

Mona Sahlin

Göran Persson
(Finansdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen förslås att riksdagen godkänner en ändring av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) som innebär att bilaga IX till EES-avtalet ändras genom att ytterligare en rättsakt tas in i EES-avtalet, nämligen rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar. Beslut om ändringen har fattats av Gemensamma EES-kommittén.

1 Förslag till riksdagsbeslut	3
2 Ärendet och dess beredning	3
3 System för garanti av insättningar	4
3.1 Ändring i EES-avtalets bilaga IX	4
3.2 Behov av system för garanti av insättningar	3
3.3 Direktiv (94/19/EG) om system för garanti av insättningar	5
4 Behov av svensk lagstiftning	8

Bilaga 1 Direktiv (94/19/EG) om system för garanti av insättningar

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 10 november 1994

Regeringen föreslår att riksdagen

godkänner Gemensamma EES-kommitténs beslut den 28 oktober 1994 om ändring i EES-avtalets bilaga IX.

Regeringen föreslår vidare att riksdagen beslutar förkorta motionstiden till åtta dagar. Eftersom Gemensamma EES-kommitténs beslut träder i kraft så snart som den 15 december 1994, bör motionstiden förkortas så att riksdagen kan behandla propositionen innan dess.

2 Ärendet och dess beredning

Avtalet mellan Europeiska gemenskapen (EG), gemenskapens medlemsländer och EFTA-länderna om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) undertecknades den 2 maj 1992. Genom avtalet har Sverige och övriga EFTA-länder utom Schweiz åtagit sig att följa de relevanta EG-reglerna beträffande finansiella tjänster och införa bl.a. regler om etableringsfrihet och om rätt att tillhandahålla tjänster, motsvarande vad som enligt fördraget om upprättande av Europeiska ekonomiska gemenskapen (Romfördraget) gäller för medlemsstaterna i EU. De grundläggande bestämmelserna om etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster över gränserna finns i artiklarna 31 och 36 i EES-avtalet. Dessa artiklar hänvisar i sin tur till preciserade regler i särskilda bilagor till avtalet. Av dessa hänför sig bilaga IX till området för finansiella tjänster, omfattande bl.a. bankverksamhet. Bilagan är disponerad så att ett antal EG-rättsakter (direktiv, förordningar) räknas upp. Hänvisningarna till rättsakterna innebär att dessa bestämmelser blir en del av EES-avtalet och skall tillämpas inom hela EES. Riksdagen har godkänt EES-avtalet (prop. 1991/92:170, rskr. 1992/93:18).

EES-avtalet innehåller relevanta rättsakter som antagits av EG t.o.m. den 31 juli 1991. Rättsakter som antagits av EG under tiden den 1 augusti 1991-den 31 december 1993 (det s.k. tilläggs paketet) innefattar bl.a. en rad rättsakter som ytterligare harmoniserar grundläggande bestämmelser angående finansiella tjänster, har genom beslut av Gemensamma EES-kommittén tagits in i EES-avtalet genom ändringar i ett flertal bilagor till avtalet. Riksdagen har godkänt tilläggs paketet (prop. 1993/94:203, rskr. 1993/94:367).

Rådet har den 30 maj 1994 antagit ett direktiv (94/19/EG) om system för garanti av insättningar. Gemensamma EES-kommittén har den 28 oktober 1994 fattat beslut om att ändra EES-avtalets bilaga IX så att denna rättsakt omfattas av avtalet.

Regeringen har genom beslut den 30 juni 1994 godkänt att den Gemensamma EES-kommittén med förbehåll för ratifikation beslutar om ändring av bilaga IX till EES-avtalet. Gemensamma EES-kommitténs beslut träder

i kraft den 15 december 1994 under förutsättning att de avtalsslutande parterna har anmält till den gemensamma EES-kommittén att de konstitutionella kraven har uppfyllts. Regeringens beslut har föregåtts av samråd inom ramen för det förfarande som har utvecklats för beredning av frågor om införlivande av EG-rättsakter i EES-avtalet.

3 System för garanti av insättningar

3.1 Ändring i EES-avtalets bilaga IX

Regeringens förslag: Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 18/94 av den 28 oktober 1994 om ändring i EES-avtalets bilaga IX godkänns.

Skälen för regeringens förslag: Gemensamma EES-kommittén har den 28 oktober 1994 beslutat att ändra EES-avtalet genom att rådets direktiv (94/19/EG) om system för garanti av insättningar tas in i avtalets bilaga IX. Regeringen har som angivits inledningsvis godkänt att Gemensamma EES-kommittén fattat beslutet med förbehåll för ratifikation. En närmare redovisning av direktivets innehåll finns i avsnitt 3.3.

Att integrera direktivet om system för garanti av insättningar är en nödvändig förutsättning för att uppfylla EES-avtalets målsättning om ett homogent EES, där enskilda och företag kan konkurrera på lika villkor. Syftet med direktivet är att olika nationella system till skydd för insättares medel hos kreditinstitut skall harmoniseras. Det har nämligen ansetts att det nu är nödvändigt att säkerställa en gemensam lägsta nivå för garanti av insättningar oavsett var i gemenskapen insättningen är gjord. Det är ett väsentligt svenskt intresse att Sverige deltar i harmoniseringen av det grundläggande skyddet för insättningar, på samma sätt som i harmoniseringen av verksamhetsregler för institut som tar emot insättningar. Riksdagen bör därför godkänna Gemensamma EES-kommitténs beslut.

3.2 Behov av system för garanti av insättningar

Den finansiella sektorn omges av ett betydande regelverk som inte har någon motsvarighet i de icke-finansiella sektorerna. Detta gäller inte minst bankerna. Två huvudskäl kan anges för denna särbehandling från statsmakternas sida. Bankerna utgör genom sin exklusiva rätt till inlåning på räkning från allmänheten alljämt grunden för betalningssystemet. Störningar i detta system riskerar att leda till stora samhällsekonomiska kostnader. Regleringarna syftar till att begränsa och kontrollera bankernas risktagande för att därigenom öka stabiliteten i betalningssystemet. Detta skyddsintresse betecknas som ett systemskydd. Det andra skälet för sär-

behandling är att det finansiella systemet i allmänhet och bankerna i synnerhet förvaltar inlåning och betalningsreserver för privatpersoner och småföretag, som allmänt kan sägas ha svårt att inhämta och analysera information om bankernas finansiella ställning.

Trots den riskspridning som förekomsten av många inlåningskunder med sinsemellan olika likviditetspreferenser innebär, är en bank inte avskärmd från risken för förtroendekriser med åtföljande massiva uttag av bankmedel. Även allvarliga solvensproblem kan, som erfarenheten lärt, inte uteslutas.

Primärt får en insättningsgaranti ses som ett skydd för den enskildes finansiella trygghet. Medel insatta på bank är för många, inte minst privatpersoner och mindre företag, ett viktigt sparande resp. ett väsentligt inslag i förvaltningen av ett rörelsekapital. Garantin skall syfta till att trygga en säker och bekväm placeringsform för allmänheten. Denna grupp har relativt svårt att samla in och bearbeta relevant information om bankernas kreditvärdighet.

Utöver det primära syftet kan en garanti även bidra till att motverka att oro hos allmänheten leder till omfattande uttag. Förutom att ge ett bättre konsumentskydd kan garantin således sägas ha en viss stabilitetsbevarande funktion.

System för garanti av insättningar är vanligt förekommande utomlands. Bankerna lever numera i ett väsentligt öppnare konkurrens klimat. Detta och erfarenheter från den svenska bankkrisen ger anledning att se över om reglering och tillsyn måste anpassas till en ny verklighet. Även den fortsatta internationella integrationen ställer krav på en fortgående harmonisering av centralare delar av det regelverk som omger de finansiella instituten och marknaderna.

3.3 Direktiv (94/19/EG) om system för garanti av insättningar

Den 30 maj 1994 antog rådet ett direktiv (94/19/EG) om system för garanti av insättningar. Genom direktivet kan, utöver att insättarna garanteras tillgång till inlåningskonton hos kreditinstitut som är skyddade mot kreditinstitutens fallissemang, de olika nationella systemen till skydd för insättares medel hos kreditinstitut harmoniseras. I ingressen till direktivet anges att det är nödvändigt att säkerställa en gemensam lägsta nivå för insättningsgaranti oavsett var i gemenskapen en insättning är gjord. En sådan insättningsgaranti sägs vara lika nödvändig som tillsynsregler vid genomförandet av den gemensamma bankmarknaden. I ingressen till direktivet anges vidare att syftet med att införa garantisystem är att värna om stabiliteten i det finansiella systemet och skydda insättares medel hos ett kreditinstitut vid finansiella kriser.

Kraven på införlivande av direktivets bestämmelser med den nationella lagstiftningen är begränsade till garantisystemets huvudkomponenter, såsom garantins omfattning och ersättningsnivå, värmlandets behandling av

filialer till bankföretag från andra medlemsländer och tredje land och formerna för framställande av krav på och erhållande av ersättning. Direktivet innehåller endast minimiregler, varför det står varje medlemsland fritt att t.ex. ha ett garantisystem som är mer omfattande än vad som anges i direktivet. Över huvud taget ges medlemsländerna fortfarande stor frihet att utforma sina garantisystem utifrån nationellt betingade förhållanden. Direktivet medför inte en mer omfattande harmonisering av de olika ländernas system än att krav ställs på att systemens huvudkomponenter ges ett visst givet innehåll.

Målsättningen för garantisystemen skall enligt direktivet vara att de inom en kort tid skall kunna betala ut ersättning, som beräknas på basis av en harmoniserad miniminivå, till en insättare när de insatta medlen förklarats indisponibla på grund av kreditinstitutets finansiella situation. Garantisystemen skall enligt direktivet syfta till att utgöra ett konsumentskydd snarare än ett betalningssystemskydd.

I direktivets *artikel 1* definieras insättning, indisponibel insättning, gemensamt konto, kreditinstitut och filial. *Artikel 2* anger de insättningar som är undantagna från direktivets tillämpningsområde. Bland annat undantas insättningar som andra kreditinstitut har gjort i eget namn och för egen räkning samt sådana insättningar som har direkt eller indirekt samband med tvättning av pengar enligt definitionen i artikel 1 i direktivet (91/308/EEG) om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar.

I *artikel 3* föreskrivs att varje medlemsland skall se till att ett eller flera obligatoriska garantisystem införs i landet. Innebörden av detta är att ett auktoriserat kreditinstitut, som inte ansluter sig till ett officiellt erkänt system, inte får ta emot insättningar.

De anslutna kreditinstituten skall svara för finansieringen av garantisystemet.

I *artikel 3* stadgas också om möjligheter att vidta åtgärder eller sanktioner mot ett kreditinstitut som inte uppfyller de förpliktelser som åligger ett kreditinstitut som omfattas av garantisystemet. Ytterst kan kreditinstitutet uteslutas från systemet. Insättningar som har gjorts dessförinnan skall dock även fortsättningsvis vara skyddade (*artikel 5*).

Enligt *artikel 4* skall ett system för garanti av insättningar, som har införts och officiellt erkänts i ett medlemsland, även omfatta insättare hos kreditinstitutets filialer i andra medlemsländer.

I denna artikel återfinns även bestämmelser om förbud mot export av nationella garantisystem och om möjligheter för en filial till ett utländskt kreditinstitut att komplettera hemlandets insättningsgaranti genom anslutning även till värdlandets system (s.k. topping-up).

I ingressen till direktivet framhålls att det inte är meningen att garantisystemen i de olika medlemsländerna skall användas som konkurrensmedel. Skälet till detta anges vara att ett införande av garantisystem i länderna kan leda till marknadsstörningar och snedvridning av konkurrens om filialer till utländska kreditinstitut tillåts att genom hemlandets garantisystem erbjuda insättare i det land där de är verksamma (värdlandet) ett bättre skydd för insatta medel än vad värdlandets system kan erbjuda.

Enligt direktivet är det därför nödvändigt att föreskriva att omfattningen av och ersättningsnivån på den insättningsgaranti som hemlandets system kan erbjuda inte får överstiga omfattningen av och den maximala ersättningsnivån på den motsvarande garanti som erbjuds i värdlandet. En sådan ordning skall gälla fram till den 31 december 1999. Innan dess skall kommissionen ha utvärderat denna begränsningsregel och i en rapport till Europaparlamentet och rådet föreslå i vilken utsträckning denna regel skall bestå.

Även *artikel 6* innehåller bestämmelser om filialer till kreditinstitut. Dessa bestämmelser tar sikte på de filialer som har inrättats av kreditinstitut med säte utanför gemenskapen, dvs. kreditinstitut från tredje land.

I *bilaga 2* till direktivet har fogats riktlinjer för ett värdlands behandling av filialer till kreditinstitut från andra medlemsländer och tredje land samt rekommendationer för det samarbete som förutsätts ske bl.a. mellan de olika ländernas garantisystem och tillsynsmyndigheter.

När det gäller garantisystemets omfattning och ersättningsnivå, kan alla slag av insättningar ingå i systemet enligt direktivets huvudregel. En minimiregel fastslår dock att inlåning på konto i bank skall ingå.

Alla insättarkategorier omfattas enligt huvudregeln. Enligt *artikel 7* skall garantisystemet minst täcka en insättares samlade behållning i ett kreditinstitut upp till ett belopp som svarar mot minst 20 000 ecu (ca 185 000 kr). En självrisk om högst 10 procent kan tillämpas på det ersättningsbelopp som bestäms för en insättare. Av framförallt sociala skäl kan behållning på vissa typer av konton ersättas fullt ut, dvs. oaktat ersättningsnivå och möjligheten att förena systemet med självrisk.

Enligt *artikel 8* skall de i direktivet angivna ersättningsnivåerna tillämpas på de sammanlagda insättningarna i samma kreditinstitut oavsett antalet insättningar, valuta och lokalisering inom gemenskapen. I samma artikel finns bestämmelser som gör det möjligt att bestämma den krets av insättare, som i händelse av ett ersättningsfall skall vara berättigade till ersättning från systemet.

I *artikel 9* finns bestämmelser om den information som insättare hos ett kreditinstitut som omfattas av garantisystemet skall ges om såväl garantisystemet som formerna för framställande av krav på och erhållande av ersättning från systemet. När det gäller innehållet och utformningen av den information som skall lämnas om garantin, framhålls i direktivet att ett oreglerat användande av marknadsföring angående garantisystemets omfattning och ersättningsnivåer kan komma att påverka stabiliteten hos banksystemet på ett oönskat sätt.

Garantin skall enligt huvudregeln i *artikel 10* infrias inom tre månader från det att det konstaterats att insättarna är förhindrade att disponera sina medel på grund av att kreditinstitutets finansiella ställning omöjliggör betalningen. Vissa möjligheter finns dock enligt direktivet att förlänga den tid inom vilken garantin skall infrias. *Artikel 11* innehåller en bestämmelse om subrogation med innebörd att ett system, som inom ramen för en garanti betalar ut ersättningsbelopp, skall vara berättigat att vid likvidationsförfaranden träda i insättarens ställe för ett belopp som motsvarar det som systemet har betalat ut till insättaren.

Direktivet innehåller inga bestämmelser om hur garantisystemet skall administreras, hur finansieringen av garantisystemet skall ske eller om avveckling och rekonstruktion av kreditinstitut som råkat ut för ett fallissemang.

Medlemsländerna skall enligt *artikel 14* ha införlivat direktivet om system för garanti av insättningar senast den 1 juli 1995. Sverige har ansökt om medlemskap i EU. Om det blir ett nej i folkomröstningen medför detta att Sverige ändå måste införliva direktivet för att uppfylla förpliktelseerna enligt EES-avtalet.

Avslutningsvis kan nämnas att Tyskland vänt sig till EU-domstolen och där angripit bestämmelserna i direktivet om exportförbud och topping-up samt kravet på att samtliga kreditinstitut skall vara anslutna till något garantisystem. Detta förhållande påverkar emellertid inte medlemsländernas skyldighet att senast den 1 juli 1995 införliva direktivets bestämmelser i de nationella lagstiftningarna.

4 Behov av svensk lagstiftning

Den närmare utformningen av ett svenskt insättningsgarantisystem bereds för närvarande i Finansdepartementet. För att uppfylla det i direktivet angivna tidskravet avses en departementspromemoria i ämnet att remitteras under november månad 1994 och en proposition att överlämnas till riksdagen för behandling under våren 1995.

Som angivits tidigare ger direktivet utrymme för ett system som utformas utifrån nationellt betingade förhållanden, dvs. kraven på införlivande av direktivets bestämmelser med den nationella lagstiftningen är begränsade till garantisystemets huvudkomponenter. För Sveriges vidkommande kommer ett införlivande av direktivets bestämmelser innebära att en lag om system för garanti av insättningar införs. I denna lag kommer ramarna för garantisystemets funktion och syfte, finansiering och administration att anges. Till en del kan direktivet komma att införlivas genom ändringar i befintlig lagstiftning inom bankområdet. Detta kan t.ex. gälla bestämmelserna i direktivet om behandlingen av filialer från vilka utländska kreditinstitut driver verksamhet här i landet.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 94/19/EG

av den 30 maj 1994

om system för garanti av insättningar

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA
UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 57.2 första och tredje meningen i detta,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,

i enlighet med det förfarande som avses i artikel 189b i fördraget³, och

med beaktande av följande:

I enlighet med fördragets mål bör den harmoniska utvecklingen av kreditinstituts verksamhet inom hela gemenskapen främjas genom upphävande av alla begränsningar i etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster, under det att banksystemet görs mer stabilt och skyddet för insättarna ökas.

När begränsningarna för kreditinstituts verksamhet upphävs bör den situation övervägas som kan uppstå om insättningar hos ett kreditinstitut som har filialer i andra medlemsstater blir indisponibla. Det är nödvändigt att säkerställa en gemensam lägsta nivå för insätterskydd oavsett var i gemenskapen insättningen är gjord. Ett sådant insätterskydd är lika nödvändigt som sundhetsregler vid genomförandet av den gemensamma bankmarknaden.

Om ett insolvent kreditinstitut stängs måste insättarna hos filialer i andra medlemsstater än den medlemsstat i vilken kreditinstitutet har sitt huvudkontor skyddas av samma system för garanti av insättningar som institutets övriga insättare.

Kreditinstitutens kostnad för deltagande i ett system för garanti av insättningar står inte i relation till den kostnad som skulle bli följden av mycket stora uttag av insättningar, inte bara från kreditinstitut i svårigheter utan också från institut

med god ekonomisk ställning, på grund av att insättarna förlorat förtroendet för banksystemets soliditet.

De åtgärder som medlemsstaterna har vidtagit till följd av kommissionens rekommendation 87/63/EEG av den 22 december 1986 om införande av system för inlåningsskydd i gemenskapen⁴ har inte till alla delar gett önskat resultat. Denna situation kan visa sig hindra den inre marknaden från att fungera på ett riktigt sätt.

Rådets andra direktiv 89/646/EEG av den 15 december 1989 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut, samt med ändring av direktiv 77/780/EEG⁵ föreskriver en enda auktorisation för varje kreditinstitut och att myndigheterna i den medlemsstat som är dess hemland skall utöva tillsyn över institutet; direktivet trädde i kraft den 1 januari 1993.

En filial behöver inte längre ha auktorisation i en värdmedlemsstat eftersom en enda auktorisation gäller inom hela gemenskapen och det är de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som är filialens hemland som utövar tillsyn vad avser dess solvens. Detta förhållande gör det berättigat att ett kreditinstituts alla filialer inom gemenskapen omfattas av ett enda system för garanti av insättningar. Ett sådant system måste vara detsamma som det som finns för den kategorin av institut i den stat där institutets huvudkontor är beläget, särskilt på grund av det samband som finns mellan tillsynen över en filials solvens och dess deltagande i ett system för garanti av insättningar.

Harmoniseringen måste begränsas till de huvudsakliga beståndsdelarna i ett system för garanti av insättningar och, inom en mycket kort tid, säkerställa betalningar enligt en garanti som är beräknad utifrån en gemensam lägsta nivå.

Systemen för garanti av insättningar bör träda i funktion så snart insättningarna blir indisponibla.

Det är lämpligt att särskilt insättningar som kreditinstitut gör i eget namn och för egen räkning inte omfattas av garantin. Detta bör inte påverka den rätt som ett system för garanti av insättningar har att vidta nödvändiga åtgärder för att rädda ett kreditinstitut som befinner sig i svårigheter.

¹ EGT nr C 163, 30.6.1992, s. 6 och EGT nr C 178, 30.6.1993, s. 14.

² EGT nr C 332, 16.12.1992, s. 13.

³ EGT nr C 115, 26.4.1993, s. 96 och Europaparlamentets beslut av den 9 mars 1994 (EGT nr C 91, 28.3.1994).

⁴ EGT nr L 33, 4.2.1987, s. 16.

⁵ EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 1. Direktivet ändrat genom direktiv 92/30/EEG (EGT nr L 110, 28.4.1992, s. 52).

En harmonisering av systemen för garanti av insättningar inom gemenskapen leder i och för sig inte till ett ifrågasättande av de system som redan används och som är utformade för att skydda kreditinstitut, särskilt genom att garantera deras solvens och likviditet, så att insättningar hos sådana kreditinstitut, inklusive deras filialer i andra medlemsstater inte blir indisponibla. Alternativa system som avser att ge en annan form av skydd kan, under vissa förutsättningar, av de behöriga myndigheterna anses uppfylla detta direktivs mål. Det är de behöriga myndigheternas uppgift att kontrollera att dessa villkor är uppfyllda.

Flera medlemsstater har system för garanti av insättningar för vilka branschorganisationer bär ansvaret, andra medlemsstater har system som är införda och reglerade genom lagstiftning och en del system regleras delvis genom lagstiftning, även om de har tillkommit genom avtal. Dessa skillnader i rättslig ställning utgör ett problem endast vad avser obligatoriskt deltagande i och uteslutande från system. Det är därför nödvändigt att fastställa regler som begränsar systemens befogenheter på detta område.

Bibehållandet inom gemenskapen av system för garanti av insättningar som ger högre täckning än den gemensamma lägsta nivån kan, inom samma territorium, ge upphov till skillnader i kompensation och ojämlika konkurrensvillkor mellan nationella institut och filialer till institut från andra medlemsstater. För att motverka dessa nackdelar bör filialer tillåtas att ansluta sig till sina värdländer system så att de kan erbjuda sina insättare samma garantier som systemen i de länder i vilka de är belägna. Kommissionen bör efter ett antal år rapportera i vilken utsträckning filialerna har använt sig av denna möjlighet och de svårigheter som de eller systemen för garanti av insättningar har mött under genomförandet av dessa bestämmelser. Det är inte uteslutet att systemen i den medlemsstat som är hemland själva bör erbjuda sådan extra täckning, enligt de villkor som sådana system får fastställa.

Marknadsstörningar kan orsakas av filialer till kreditinstitut som erbjuder en högre täckning än de kreditinstitut som är auktoriserade i värdmedlemsstaten. Nivån på och omfattningen av den täckning som ett system för garanti av insättningar ger bör inte bli ett konkurrensmedel. Det är därför nödvändigt, åtminstone under en inledningsfas, att fastställa att nivån på och omfattningen av den täckning som ett system i den medlemsstat som är hemland ger insättarna hos filialer i en annan medlemsstat, inte bör överstiga den högsta nivån på och omfattningen av den täckning som motsvarande system ger i värdmedlemsstaten. Efter ett antal år bör eventuella marknadsstörningar studeras mot bakgrund av de erfarenheter som har gjorts och utvecklingen inom banksektorn.

Enligt detta direktiv måste i princip varje kreditinstitut ansluta sig till ett system för garanti av insättningar. De direktiv som styr tillräde för kreditinstitut som har sitt huvudkontor i ett icke-medlemsland, särskilt rådets första direktiv 77/780/EEG av den 12 december 1977 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut¹ tillåter medlemsstaterna att besluta huruvida, och enligt vilka villkor, filialerna till sådana kreditinstitut får verka inom deras territorium. Sådana filialer får varken ha frihet att tillhandahålla tjänster enligt artikel 59 andra stycket i fördraget, eller rätt att etablera sig i en annan medlemsstat än de stater där de redan är etablerade. Följaktligen bör en medlemsstat som medger tillräde för sådana filialer besluta hur principerna i detta direktiv skall tillämpas på sådana filialer, i enlighet med artikel 9.1 i direktiv 77/780/EEG och utifrån behovet av att skydda insättarna och bevara det finansiella systemets stabilitet. Det är av avgörande betydelse att sådana filialers insättare har full kännedom om de skyddsåtgärder som berör dem.

Å ena sidan bör den lägsta garantinivå som föreskrivs i detta direktiv inte lämna en allt för stor del av insättningarna utan skydd, såväl av hänsyn till konsumentskydd som till stabiliteten i det finansiella systemet. Å andra sidan skulle det inte vara lämpligt att inom hela gemenskapen införa en skyddsnivå som i vissa fall kan uppmuntra till en osund ekonomisk förvaltning av kreditinstitut. Kostnaden för att finansiera systemen bör också beaktas. Det förefaller rimligt att fastställa den gemensamma lägsta garantinivån till 20 000 ecu. Det kan bli nödvändigt med begränsade övergångsåtgärder för att möjliggöra att systemen uppfyller detta belopp.

En del medlemsstater ger insättarna en täckning för insättningar som är högre än den gemensamma lägsta garantinivå som föreskrivs i detta direktiv. Det förefaller inte rimligt att kräva att sådana system, av vilka vissa har införts nyligen som en följd av rekommendation 87/63/EEG, ändras på denna punkt.

En medlemsstat måste kunna utesluta vissa särskilt angivna kategorier av insättningar eller insättare, om den inte anser att de behöver särskilt skydd från den garanti som systemen för garanti av insättningar ger.

För att uppmuntra insättarna att noga ge akt på hur kreditinstituten sköts, ersätts i vissa medlemsstater

¹ EGT nr L 322, 17.12.1977, s. 30. Direktivet senast ändrat genom direktiv 89/646/EEG (EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 1).

indisponibla insättningar inte fullt ut. Ett sådant förfaringsätt bör begränsas vad avser insättningar under den lägsta gemensamma nivån.

Principen om en gemensam lägsta nivå per insättare snarare än per insättning har bibehållits. Det är därför lämpligt att beakta de insättningar som har gjorts av insättare som antingen inte står som kontohavare eller som inte är ensamma kontohavare. Nivån måste därför tillämpas på varje identifierbar insättare. Detta bör inte vara tillämpligt på företag för kollektiva investeringar som är föremål för särskilda skyddsbestämmelser vilka inte är tillämpliga på ovan nämnda insättningar.

Information är en betydande del av insätterskyddet och måste därför också vara föremål för ett grundantal av bindande bestämmelser. En oregerad användning i marknadsföring av hänvisningar till nivån på och omfattningen av ett system för garanti av insättningar skulle kunna påverka stabiliteten i banksystemet eller insätternas förtroende. Medlemsstaterna bör därför fastställa regler för att begränsa sådana hänvisningar.

I särskilda fall, i vissa medlemsstater där det inte finns system för garanti av insättningar för vissa kategorier av kreditinstitut som bara tar emot en mycket liten andel insättningar, kan införandet av ett sådant system i en del fall ta längre tid än vad som har fastställts för att inlemma detta direktiv i nationell lagstiftning. I sådana fall kan under en övergångstid undantag från kravet om anslutning till ett system för garanti av insättningar vara berättigat. Om sådana kreditinstitut skulle vara verksamma utomlands skulle en medlemsstat dock ha rätt att kräva deras anslutning till ett system för garanti av insättningar som den staten har infört.

Det är inte absolut nödvändigt att i detta direktiv harmonisera metoderna för finansiering av system för garanti av insättningar eller kreditinstituten i sig, om dels kostnaderna för finansiering av sådana system i princip skall bäras av kreditinstituten själva och dels den finansiella styrkan hos sådana system skall stå i proportion till institutens åtaganden. Detta får dock inte äventyra banksystemets stabilitet i medlemsstaten i fråga.

Om ett eller flera system, som garanterar insättningar eller kreditinstituten som sådana och säkerställer kompensation eller skydd för insättningar enligt de villkor som föreskrivs i detta direktiv, har införts och officiellt erkänts, medför inte detta direktiv att medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter blir ansvariga gentemot insättare.

Skydd för insättningar är en viktig del i genomförandet av den inre marknaden och ett nödvändigt komplement till tillsynen över kreditinstitut på grund av den solidaritet det skapar mellan alla institut på en viss finansiell marknad om ett av dem inte skulle kunna infria sina förpliktelser.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

1. *insättning*: ett tillgodohavande i form av inlåning eller som ett tillfälligt led i normala banktransaktioner och som ett kreditinstitut måste betala tillbaka enligt de lagliga och avtalsmässiga villkor som är tillämpliga, och alla fordringar i form av värdepapper som har ställts ut av kreditinstitut.

Andelar i brittiska och irländska "building societies", bortsett från andelar som utgör en form av eget kapital i enlighet med artikel 2, skall anses vara insättningar.

Obligationer som uppfyller villkoren i artikel 22.4 i rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag)¹, skall inte anses vara insättningar.

Medlemsstaterna skall vid beräkningen av ett tillgodohavande tillämpa de regler och föreskrifter vad avser kvittning och motfordringar som enligt rättsliga och avtalsmässiga villkor är tillämpliga på en insättning.

2. *gemensamt konto*: ett konto som är öppnat i två eller flera personers namn eller som två eller flera personer är berättigade till och som tecknas av en eller flera av dessa personer.
3. *indisponibel insättning*: en insättning som har förfallit till betalning men som inte har betalats ut av ett kreditinstitut enligt de rättsliga och avtalsmässiga villkor som är tillämpliga, och om endera av följande två alternativ är tillämpligt:
 - i) De behöriga myndigheterna i fråga har konstaterat att, enligt deras uppfattning, kreditinstitutet i fråga för närvarande och av skäl direkt förknippade med dess finansiella ställning, verkar sakna förmåga att kunna återbetala insättningen och att denna oförmåga inte endast är tillfällig.

De behöriga myndigheterna skall göra detta konstaterande så snart som möjligt och senast 21 dagar efter det att de först har blivit förvisade om att ett kreditinstitut inte har återbetalat insättningar som utgör klara och förfallna fordringar.

- ii) En rättslig myndighet har av orsaker som är direkt förknippade med kreditinstitutets finansiella ställning

¹ EGT nr L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktivet senast ändrat genom direktiv 88/220/EEG (EGT nr L 100, 19.4.1988, s. 31).

meddelat ett avgörande som innebär att insättarnas möjlighet att framställa krav mot institutet tillfälligt upphävs om avgörandet meddelas innan det ovannämnda konstaterandet har gjorts.

4. *kreditinstitut*: ett företag vars verksamhet består i att från allmänheten ta emot inlåning eller andra medel som skall återbetalas och att för egen räkning bevilja krediter.
5. *filial*: ett driftsställe som utgör en legalt beroende del av ett kreditinstitut och som självständigt utför alla eller vissa av de transaktioner som är hänförliga till verksamhet i kreditinstitut. Alla filialer som ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor i en annan medlemsstat har inrättat i en och samma medlemsstat skall anses vara en enda filial.

Artikel 2

Följande skall inte omfattas av återbetalning från garantisystem:

- Insättningar som andra kreditinstitut har gjort i eget namn och för egen räkning, om inte annat följer av artikel 8.3.
- Alla instrument som omfattas av definitionen av "kapitalbas" i artikel 2 i rådets direktiv 89/299/EEG av den 17 april 1989 om kapitalbasen i kreditinstitut¹.
- Insättningar som härrör ur transaktioner i samband med något för vilket en brottmålsdom för tvättning av pengar har meddelats, enligt definitionen i artikel 1 i rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar².

Artikel 3

1. Varje medlemsstat skall säkerställa att ett eller flera system för garanti av insättningar införs och officiellt erkänns inom dess territorium. Förutom under sådana omständigheter som avses i andra stycket och i punkt 4 får inget kreditinstitut som är auktoriserat i medlemsstaten enligt artikel 3 i direktiv 77/780/EEG ta emot insättningar om det inte är anslutet till ett sådant system.

En medlemsstat kan dock undanta ett kreditinstitut från skyldigheten att vara anslutet till ett system för garanti av insättningar om kreditinstitutet är anslutet till ett system som skyddar kreditinstitutet självt och särskilt säkerställer dess likviditet och solvens, och därigenom garanterar ett insätterskydd som åtminstone motsvarar det skydd som ett system för garanti av insättningar ger och som enligt de behöriga myndigheternas uppfattning, uppfyller följande villkor:

- Systemet skall redan vara i funktion och officiellt erkänt vid tiden för detta direktivs antagande.
- Systemet skall vara utformat på ett sådant sätt att det förhindrar insättningar hos kreditinstitut som är anslutna till systemet från att bli indisponibla och förfoga över de resurser som behövs för detta ändamål.
- Systemet får inte bestå av en garanti som har beviljats ett kreditinstitut av medlemsstaten själv eller av dess lokala eller regionala myndigheter.
- Systemet skall säkerställa att insättarna informeras enligt de villkor som fastställs i artikel 9.

De medlemsstater som använder sig av denna möjlighet skall informera kommissionen om detta; de skall särskilt meddela kommissionen om sådana skyddsystems egenskaper och vilka kreditinstitut som omfattas av dem samt om eventuella senare ändringar i den information som har tillhandahållits. Kommissionen skall informera Rådgivande bankrörelsekommittén om detta.

2. Om ett kreditinstitut inte uppfyller de förpliktelser som åligger det såsom ansluten till ett system för garanti av insättningar, skall de behöriga myndigheter som har utfärdat dess auktorisation underrättas och, i samarbete med systemet för garanti av insättningar, vidta alla lämpliga åtgärder, inklusive användande av sanktioner, för att säkerställa att kreditinstitutet uppfyller sina förpliktelser.

3. Om inte dessa åtgärder leder till att kreditinstitutet uppfyller sina förpliktelser, kan systemet, om nationell lagstiftning tillåter uteslutning av en deltagare, med de behöriga myndigheternas uttryckliga samtycke och vid minst tolv månaders frist, meddela att det ämnar utesluta kreditinstitutet från medlemsskap i systemet. Insättningar som har gjorts före fristens utgång skall även i fortsättningen vara helt täckta av systemet. Om kreditinstitutet vid fristens utgång inte har uppfyllt sina förpliktelser kan systemet för garanti av insättningar, återigen efter att ha inhämtat de behöriga myndigheternas uttryckliga samtycke, genomföra uteslutningen.

4. Om nationell lagstiftning tillåter det och med uttryckligt samtycke från de behöriga myndigheter som har utfärdat kreditinstitutets auktorisation får ett institut som har uteslutits från ett system för garanti av insättningar fortsätta att ta emot insättningar om det före sitt uteslutande har vidtagit andra åtgärder för att garantera ett skydd för insättningar som vad avser nivå på och omfattning av skyddet åtminstone motsvarar det skydd som det officiellt erkända systemet ger.

5. Om ett kreditinstitut som har föreslagits för uteslutning enligt punkt 3 inte kan vidta andra åtgärder som uppfyller de villkor som anges i punkt 4, skall de behöriga myndigheter som utfärdade dess auktorisation omedelbart återkalla den.

Artikel 4

1. System för garanti av insättningar som enligt artikel 3.1 har införts och officiellt erkänts i en medlemsstat,

¹ EGT nr L 124, 5.5.1989, s. 16. Direktivet senast ändrat genom direktiv 92/16/EEG (EGT nr L 75, 21.3.1992, s. 48).

² EGT nr L 166, 28.6.1991, s. 77.

skall omfatta insättare hos kreditinstitutets filialer i andra medlemsstater.

Fram till den 31 december 1999 får varken nivån på eller omfattningen, inklusive procentsatsen, av den täckning som ges överstiga den maximala storleken på eller omfattningen av den täckning som motsvarande garantisystem inom värdmedlemsstatens territorium ger.

Före detta datum skall kommissionen utarbeta en rapport på grundval av de erfarenheter som har gjorts vid tillämpningen av det andra stycket och bedöma behovet av att fortsätta med dessa åtgärder. Om så är lämpligt skall kommissionen överlämna ett förslag till direktiv till Europaparlamentet och rådet, i syfte att förlänga åtgärdernas giltighetstid.

2. När nivån på eller omfattningen, inklusive procentsatsen, av den täckning som värdmedlemsstatens system för garanti av insättningar ger, överstiger nivån på eller omfattningen av den täckning som ges i den medlemsstat i vilken ett kreditinstitut är auktoriserat, skall värdmedlemsstaten säkerställa att det finns ett officiellt erkänt system för garanti av insättningar inom dess territorium som en filial frivilligt kan ansluta sig till för att komplettera den garanti som dess insättare redan har genom institutets anslutning till systemet i sitt hemland.

Det system som filialen ansluter sig till skall omfatta den kategori av institut som den tillhör eller närmast motsvarar i värdmedlemsstaten.

3. Medlemsstaterna skall säkerställa att objektiva och allmänt tillämplade villkor upprättas för filialers anslutning till en värdmedlemsstats system enligt punkt 2. Tillträde skall ske på villkor att de relevanta förpliktelseerna vad avser anslutning är uppfyllda, särskilt vad avser betalning av bidrag och andra avgifter. Medlemsstaterna skall vid genomförandet av denna punkt följa de övergripande riktlinjer som anges i bilaga 2.

4. Om en filial som enligt punkt 2 frivilligt har anslutit sig till ett system för garanti av insättningar inte uppfyller de förpliktelser som åligger det såsom ansluten till systemet, skall de behöriga myndigheter som utfärdade auktorisationen meddelas och, i samarbete med systemet för garanti av insättningar, vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att de ovannämnda förpliktelserna uppfylls.

Om filialen trots dessa åtgärder inte uppfyller de ovannämnda förpliktelserna kan systemet för garanti av insättningar, efter en lämplig frist på minst tolv månader och med samtycke från de behöriga myndigheter som utfärdade auktorisationen, utesluta filialen. Insättningar som gjorts före dagen för uteslutningen skall fortsätta att vara täckta av det frivilliga systemet till dess

de förfaller. Insättarna skall informeras om att den kompletterande täckningen har fallit bort.

5. Kommissionen skall senast den 31 december 1999 avlägga rapport om hur punkterna 2–4 tillämpas och skall om lämpligt föreslå ändringar av dessa.

Artikel 5

Insättningar som redan har gjorts vid tidpunkten för återkallandet av auktorisationen för ett kreditinstitut som har auktoriserats enligt artikel 3 i direktiv 77/780/EEG skall fortsätta att vara täckta av systemet för garanti av insättningar.

Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall kontrollera att filialer som har inrättats av ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen har en täckning som motsvarar den som föreskrivs i detta direktiv.

Om så inte är fallet kan medlemsstaterna, om inte annat följer av artikel 9.1 i direktiv 77/780/EEG, kräva att de filialer som har inrättats av ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen skall ansluta sig till ett inom sitt territorium existerande system för garanti av insättningar.

2. Åt insättare som redan har gjort eller som avser att göra insättningar hos filialer som har inrättats av ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen skall kreditinstitutet tillhandahålla all relevant information om de åtgärder som har vidtagits för att garantera deras insättningar.

3. Den information som avses i punkt 2 skall på det sätt som anges i nationell lagstiftning göras tillgänglig på det officiella språket eller språken i den medlemsstat där en filial inrättas; informationen skall vara avfattad på ett klart och förstärkt sätt.

Artikel 7

1. System för garanti av insättningar skall föreskriva att varje insättares sammanlagda insättningar skall täckas upp till 20 000 ecu i den händelse insättningarna blir indisponibla.

I de medlemsstater där insättningar inte är täckta upp till 20 000 ecu när detta direktiv antas får fram till den 31 december 1999 det högsta belopp som har fastställts i deras system för garanti av insättningar bibehållas, förutsatt att detta belopp inte är lägre än 15 000 ecu.

2. En medlemsstat kan bestämma att vissa insättare eller insättningar skall vara undantagna från garanti eller skall ges en lägre garanti. Dessa undantag finns angivna i bilaga 1.

3. Denna artikel skall inte hindra bibehållandet eller antagandet av bestämmelser som ger en högre eller mer omfattande täckning av insättningar. System för garanti av insättningar kan särskilt på grund av sociala skäl täcka vissa typer av insättningar helt.

4. En medlemsstat kan begränsa den garanti som anges i punkt 1 eller den garanti som avses i punkt 3 till en bestämd procentsats av insättningarna. Den garanterade procentsatsen skall dock uppgå till eller överstiga 90 % av de sammanlagda insättningarna till dess det belopp som skall utbetalas enligt garantin uppgår till det belopp som avses i punkt 1.

5. Det belopp som avses i punkt 1 skall regelbundet och minst vart femte år omprövas av kommissionen. Om lämpligt skall kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna ett förslag till ett direktiv om justering av det belopp som avses i punkt 1, med hänsyn tagen särskilt till utvecklingen inom banksektorn samt den ekonomiska och monetära situationen i gemenskapen. Den första omprövningen skall inte ske förrän fem år efter utgången av den tid som avses i artikel 7.1 andra stycket.

6. Medlemsstaterna skall säkerställa att insättarens rätt till kompensation innebär att insättaren har möjlighet att föra talan mot systemet för garanti av insättningar.

Artikel 8

1. De gränser som avses i artikel 7.1, 7.3 och 7.4 skall tillämpas på de sammanlagda insättningarna i samma kreditinstitut oavsett antalet insättningar, valuta och lokalisering inom gemenskapen.

2. Varje insättares andel i ett gemensamt konto skall tas med i beräkningen av de gränser som avses i artikel 7.1, 7.3 och 7.4.

Om särskilda bestämmelser saknas, skall ett sådant konto delas lika mellan insättarna.

En medlemsstat kan besluta att insättningar till ett konto som disponeras av två eller flera personer som är medlemmar i ett bolag, en sammanslutning eller en gruppering av liknande natur som inte är en juridisk person, kan läggas samman och behandlas som om de hade gjorts av en enda insättare vid beräkningen av de gränser som anges i artikel 7.1, 7.3 och 7.4.

3. Om inte insättaren är faktiskt berättigad till de belopp som finns inestående på ett konto, skall den person som är faktiskt berättigad täckas av garantin, förutsatt att den personen har blivit identifierad eller kan identifieras före det datum då de behöriga myndigheterna gör det konstaterande som avses i artikel 1.3 i eller den rättsliga myndigheten meddelar det avgörande som avses i artikel 1.3 ii. Om flera personer är faktiskt berättigade skall, då de gränser som anges i artikel 7.1, 7.3 och 7.4 beräknas, hänsyn tas till

vars och ens andel enligt de för förvaltningen av insättningarna gällande arrangemangen.

Denna bestämmelse skall inte vara tillämplig på företag för kollektiva investeringar.

Artikel 9

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att kreditinstitutet ger personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar tillgång till den information som behövs för att avgöra vilket system för garanti av insättningar som institutet och dess filialer är anslutna till inom gemenskapen eller vilka andra alternativa åtgärder som har vidtagits enligt artikel 3.1 andra stycket eller artikel 3.4. Insättarna skall informeras om bestämmelserna för systemet för garanti av insättningar eller andra alternativa åtgärder som har vidtagits och deras tillämpning, inklusive nivån på och omfattningen av den täckning som skyddssystemet ger. Informationen skall göras tillgänglig på ett lättförståeligt sätt.

På begäran skall information ges också om villkoren för kompensation och de formaliteter som skall uppfyllas för att kompensationen skall utbetalas.

2. Den information som avses i punkt 1 skall på det sätt som anges i nationell lagstiftning göras tillgänglig på det officiella språket eller språken i den medlemsstat där filialen är etablerad.

3. Medlemsstaterna skall införa regler som begränsar användningen av den information som avses i punkt 1 i marknadsföring, för att förhindra att en sådan användning påverkar banksystemets stabilitet eller insätternas förtroende. Medlemsstaterna kan särskilt begränsa sådan marknadsföring till en saklig hänvisning till det system som kreditinstitutet är anslutet till.

Artikel 10

1. System för garanti av insättningar skall kunna betala ut vederbörligen styrkta fordringar som insättare gör gällande vad avser indisponibla insättningar inom tre månader från den dag då de behöriga myndigheterna gör det konstaterande som avses i artikel 1.3 i eller den rättsliga myndigheten meddelar det avgörande som avses i artikel 1.3 ii.

2. Under extraordinära omständigheter och i särskilda fall kan ett system för garanti av insättningar hos den behöriga myndigheten ansöka om en förlängning av tidsfristen. Ingen sådan förlängning får överstiga tre månader. På begäran av systemet för garanti av insättningar får de behöriga myndigheterna ytterligare bevilja högst två förlängningar, varav ingen får överstiga tre månader.

3. Den tidsfrist som fastställs i punkterna 1 och 2 får inte åberopas av ett system för garanti av insättningar för att

förvägra förmåner enligt skyddssystemet till en insättare som inte har kunnat göra sina anspråk på utbetalning enligt garantin gällande i tid.

4. Informationen om de villkor och de formaliteter som skall uppfyllas för att en kompensation enligt den garanti som avses i punkt 1 skall kunna utbetalas, skall vara utförlig och skriven på ett sätt som den nationella lagstifningen föreskriver, på det officiella språket eller språken i den medlemsstat där den insättning som omfattas av garantin är gjord.

5. Om en insättare eller en annan person som gör anspråk på det belopp som finns innesående på ett konto har anklagats för ett brott som har direkt eller indirekt samband med tvättning av pengar enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 91/308/EEG, kan system för garanti av insättningar inhibera tillfälligt alla betalningar i väntan på domstolens dom, oavsett den tidsfrist som fastställs i punkterna 1 och 2.

Artikel 11

Utan att det påverkar eventuella andra rättigheter enligt nationell lagstiftning skall system, som inom ramen för en garanti betalar ut belopp, vara berättigade att vid likvidationsförfaranden träda i insättarnas ställe för ett belopp som motsvarar det systemen har betalat ut.

Artikel 12

Utan hinder av artikel 3 skall de institut som har auktoriserats i Spanien eller Grekland och som finns upptagna i förteckningen i bilaga 3 vara undantagna från kravet att tillhöra ett system för garanti av insättningar till och med den 31 december 1999.

Sådana kreditinstitut skall uttryckligen upplysa personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar om att de inte är anslutna till något system för garanti av insättningar.

Om ett sådant kreditinstitut under den tiden etablerar eller har etablerat en filial i en annan medlemsstat, kan den medlemsstaten begära att den filialen ansluter sig till ett

system för garanti av insättningar som har införts inom den statens territorium enligt de villkor som anges i artikel 4.2, 4.3 och 4.4.

Artikel 13

På den lista över auktoriserade kreditinstitut som kommissionen enligt artikel 3.7 i direktiv 77/780/EEG skall utarbeta, skall kommissionen ange varje kreditinstituts ställning med avseende på det här direktivet.

Artikel 14

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 juli 1995. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 15

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 16

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 30 maj 1994.

På Europaparlamentets vägnar

På rådets vägnar

E. KLEPSCH

G. ROMEOS

Ordförande

Ordförande

BILAGA 1

Förteckning över de undantag som avses i artikel 7.2

1. Insättningar gjorda av finansinstitut enligt definitionen i artikel 1.6 i direktiv 89/646/EEG.
2. Insättningar gjorda av försäkringsföretag.
3. Insättningar gjorda av statliga och centrala administrativa myndigheter.
4. Insättningar gjorda av regionala, lokala och kommunala myndigheter.
5. Insättningar gjorda av företag för kollektiva investeringar.
6. Insättningar gjorda av pensionsfonder.
7. Insättningar gjorda av styrelseledamöter och andra medlemmar av kreditinstitutets ledning, av bolagsmän som personligen svarar för företagets skulder, av personer som äger minst 5 % av kreditinstitutets kapital, av personer med ansvar att utföra enligt lagen föreskriven revision av kreditinstitutets bokföring och av insättare med liknande ställning i andra företag inom samma grupp.
8. Insättningar gjorda av nära släktingar och tredje man som handlar för de insättares räkning som avses i 7.
9. Insättningar gjorda av andra företag inom samma grupp.
10. Insättningar som inte är gjorda i någons namn.
11. Insättningar för vilka samma kreditinstitut på individuell grund har gett insättaren räntesatser och finansiella fördelar som har bidragit till att förvärva institutets finansiella ställning.
12. Skuldebrev som samma kreditinstitut har ställt ut och skulder enligt egna accepter eller egna växlar.
13. Insättningar gjorda i andra valutor än
 - medlemsstaternas valutor,
 - ecu.
14. Insättningar gjorda av företag som är av en sådan storlek att de inte är tillåtna att upprätta en balansräkning i förkortad form enligt artikel 11 i rådets fjärde direktiv (78/660/EEG) av den 25 juli 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsboksut i vissa typer av bolag¹.

¹ EGT nr L 222, 14.8.1978, s. 11. Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/605/EEG (EGT nr L 317, 16.11.1990, s. 60).

*BILAGA 2***Övergripande riktlinjer**

Om en filial ansöker om att få ansluta sig till en värdmedlemsstats system för kompletterande täckning, skall värdmedlemsstatens system bilateralt med systemet i den medlemsstat som är filialens hemland införa lämpliga regler och förfaranden för utbetalning av kompensation till filialens insättare. Följande principer skall vara tillämpliga på både utarbetandet av dessa förfaranden och fastställandet av de villkor för anslutning som är tillämpliga på en sådan filial (som avses i artikel 4.2):

- a) Värdmedlemsstatens system skall bibehålla full rätt att ålägga de anslutna kreditinstituten sina objektiva och allmänt tillämpliga regler; den skall kunna kräva tillhandahållande av relevant information och ha rätt att kontrollera sådan information hos de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som är kreditinstitutets hemland.
- b) Värdmedlemsstatens system skall tillmötesgå fordringar på kompletterande kompensation efter det att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som är hemland har förklarat att insättningarna är indisponibla. Värdmedlemsstatens system skall ha fortsatt oinskränkt rätt att, innan utbetalning av en kompletterande kompensation sker enligt systemets egna normer och förfaranden pröva om en insättare har rätt att få en sådan kompensation.
- c) Systemen i de medlemsstater som är hemland respektive värdland skall ha ett nära samarbete för att säkerställa att insättare snabbt får en korrekt kompensation. De skall särskilt komma överens om hur förekomsten av motkrav som kan komma att ge upphov till kvittning enligt endera systemet kommer att påverka den kompensation som varje system skall betala ut till insättaren.
- d) Värdmedlemsstatens system skall vara berättigat att kräva bidrag av filialer för kompletterande täckning på en lämplig grundval som tar hänsyn till den garanti som systemet i den medlemsstat som är hemland ger. För att underlätta inkrävandet av sådana bidrag skall värdmedlemsstatens system vara berättigat att anta att dess åtagande under alla omständigheter är begränsat till det belopp med vilket den garanti det ger överstiger den garanti som hemlandet ger, oavsett om hemlandet faktiskt betalar kompensation för insättningar inom värdmedlemsstatens territorium.

BILAGA 3

Förteckning över de kreditinstitut som avses i artikel 12

- a) Särskilda kategorier av spanska kreditinstitut, vars legala status för närvarande är föremål för reformering och som är auktoriserade som
- Entidades de Financiación o Factoring,
 - Sociedades de Arrendamiento Financiero,
 - Sociedades de Crédito Hipotecario.
- b) Följande spanska statliga institutioner:
- Banco de Crédito Agrícola, SA,
 - Banco Hipotecario de España, SA,
 - Banco de Crédito Local, SA.
- c) Följande grekiska kooperativa kreditinstitut:
- Det kooperativa kreditinstitutet i Lamia,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Ioannina,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Xylocastron
- och de kooperativa kreditinstitut av liknande karaktär som finns förtecknade nedan och som är godkända eller kommer att godkännas den dag som detta direktiv antas
- Det kooperativa kreditinstitutet i Chania,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Iraklion,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Magnissia,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Larissa,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Patras,
 - Det kooperativa kreditinstitutet i Thessaloniki.
-

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 10 november 1994

Närvarande: statsrådet Sahlin, ordförande, och statsråden Peterson, Hellström, Thalén, Freivalds, Persson, Tham, Schori, Blomberg, Heckscher, Hedborg, Andersson, Winberg, Nygren, Ulvskog, Sundström, Lindh, Johansson

Föredragande: statsrådet Persson

Regeringen beslutar proposition 1994/95:113 om ändring av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet): System för garanti av insättningar.

